

POSTANOWIENIE

12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 12 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Powiatowi Ś.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 26 czerwca 2023 r., I AGa 366/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wskutek apelacji pozwanego Powiatu Ś., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 11 grudnia 2018 r. w ten sposób, że oddalił powództwo S. spółki z o.o. z siedzibą w P. o zapłatę.

Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powód podniósł, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, w przypadku wystąpienia błędów, pominięć, bądź braków w opisie przedmiotu zamówienia na roboty budowlane sporządzonym na podstawie art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych) odpowiedzialność zamawiającego wobec wykonawcy, z którym zawarł on umowę w wyniku przeprowadzonej procedury o udzielenie zamówienia publicznego, jest odpowiedzialnością deliktową czy odpowiedzialnością kontraktową.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy podnieść, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390

k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14). Rozstrzygnięcie przedstawionego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego musi być przy tym niezbędne dla oceny skargi kasacyjnej i oceny zgodności z prawem zaskarżonego nią orzeczenia, a zatem musi pozostawać w związku z podstawami skargi kasacyjnej oraz przedmiotem sprawy.

Nawiązując do tezy powoda o możliwym dwukierunkowym udzieleniu odpowiedzi na postawione pytanie należy w pierwszy rzędzie zauważyć, że po pierwsze ta kwestia nie była przedmiotem sporu między stronami ani, w konsekwencji, przedmiotem osądu prawnego Sądów meriti. Po drugie przedstawione zagadnienie prawne, które pojawiło się dopiero w skardze kasacyjnej powoda, nie ma charakteru abstrakcyjnego w przedstawionym wyżej rozumieniu, albowiem wybór wariantu jego rozstrzygnięcia zależy ściśle od konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych na kanwie zgromadzonych i ocenionych przez sąd orzekający w danej sprawie dowodów. Nie zachodzi zatem przytoczona pierwsza przyczyna kasacyjna.

Powód podniósł także we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z, utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, poglądem, oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności, nakładało na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych, przytoczonych we wniosku, przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód

prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” skargi w przedstawionym wyżej rozumieniu, czego nie może łączyć z subiektywnym odczuciem, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście niezasadne lub niesprawiedliwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01 i z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Oczywiście jest to, co jest widoczne na pierwszy rzut oka, bez badania i studiowania akt sprawy oraz prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18).

Wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na przyczynę kasacyjną, wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie spełnia tych wymagań, powszechnie aprobowanych w orzecznictwie i nauce prawa. Skarżący oparł wniosek na założeniu rażąco wadliwej wykładni postanowień umowy łączącej strony, przeprowadzonej przez Sąd orzekający, co nie jest jednak równoznaczne z zarzucanym przez powoda w ramach tej przyczyny kasacyjnej naruszeniem art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 632 § 1 i 2 k.c. przez ich niezastosowanie w sprawie. Skarżący nie wskazał, które z dyrektyw wykładni oświadczeń woli składanych sobie przez kontrahentów zostały naruszone, w jakim zakresie i z jakim skutkiem dla wyniku sprawy. Poprzestał na przedstawieniu własnej interpretacji umowy oraz polemiki z oceną prawną przedstawioną przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co nie jest wystarczające do przyjęcia, że zaskarżony wyrok jest *prima vista* wadliwy.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił wniosek przeciwnika skargi o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, albowiem odpowiedź pozwanego na skargę kasacyjną nie zawiera obligatoryjnego oświadczenia z art. 132 § 1 k.p.c. o doręczeniu jej odpisu

pełnomocnikowi powoda albo o jego nadaniu za pośrednictwem operatora, o którym mowa w art. 165 § 2 k.p.c. Pismo to podlegało zatem zwrotowi bez wzywania pozwanego do usunięcia tego braku, stąd zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek pozwanego o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym nie mógł być skuteczny.

[SOP]

[a.ł.]